

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 51. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593433936/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Dog gaaer det ofte saaledes, at man bedre kan finde sig i haarde Omstændigheder end i følesløs Tale. Der var i Ordene en Degradering, som især blev mig overordenlig knugende nærved Haven med den grønne Mur. Det syntes mig, at *Astrid* maatte komme til at see og erfare den Forandring, der var foregaaet med mig, og det vilde jeg fremfor Alt holde skjult, indtil Lykken kom igjen – thi, foruden at Ungdommen bevarer et uvilkaarligt Haab om Glands og Lykke, foregaaer der et optisk Bedrag for dem, ind til hvem Lykken nys har skinnet: de kunne ikke ret kjende Forskjel paa, om Straalerne komme fra den forsvundne Dag eller fra den Dag, der skal gaae op.

Jeg sagde derfor til min forhenværende Onkel, Justitsraaden, at han vel ikke havde Noget imod, om jeg da søgte at komme i et andet Hus.

«Nei, Gud bevar's,» svarede han, maaskee noget overrasket, men uden at forandre sin letflydende, douce Stemme; »jeg vil ikke engang bebreide Dig Utaknemlighed, fordi Du forkaster mit Tilbud. Kan en anden, anstændig Familie gjøre det bedre og billigere end vi, saa skal det være mig en Fornøjelse at erfare det.»

Jeg havde ikke taget fejl af Salling, da jeg besluttede at henvende mig til ham. Han sagde med en mægtig Ed – thi han bandede meget høit og stort, ligesom for at løfte sig op, fordi han var saa lille –: «Selv om De ikke kunde betale, skulde De dog være mig velkommen! Gaa De nu ind til Mutter og aftal med hende, hvad De kan betale.»

Det gjorde jeg, og saa blev der endda 100 Rd. om Aaret tilovers til Skolegang, Bøger, Klæder o.s.v., hvilket syntes mig en stor Sum.

Der kom lidt Fortrædelighed i Anledning af, at min Formynders ikke var tilfreds med den skete Forandring; men da han boede langt borte og ikke selv vilde eller kunde skaffe mig noget Bedre, blev Sagen, som den var.

Dr. Hilder kom og opsøgte mig. Han sagde: «Vil Du studere til Hestehandler eller Hestslagter eller Beslagsmed eller Veterinair? Hvis ikke, kunde Du gjerne have undt en afdanket Menneskedoctor Din Søgning.»

Han gav sig i Tale med Salling og hans Kone og blev strax gode Venner med dem. Mdm. Salling viste ham mit Kammer og blev rød af Stolthed, da han sagde, at det saae appetitligt ud. «Ja,» sagde hun, »dersom Nogen troer, at Jægermesterens Søn skal mangle Noget hos os, saa tager han fejl. Vi har ikke forført ham fra Nogen; men vi har